

La vida de don Joan Deu és pròdiga d'anècdotes que posen de relleu el tremp del seu caràcter indomable i serè.

Un regidor carlí anà a trobar-lo un dia i va dir-li que erainútil de resistir a les forces que voltaven la població, car ja no hi havia pólvora. En Deu, a fi de convence'l i què no és propalés per la vila un rumor que hauria pogut desanimar els seus defensors, invità el regidor perquè l'acompanyés a veure el polvorí. Els magatzems estaven atapeïts de barrils i sacs que En Deu obrí, perquè el seu company es convencés que estaven plens de pólvora, amb el consegüent esglai d'aquest, car En Deu entrà al polvorí, hi romangué i va sortir-ne amb el cigar encès a la boca. No cal dir que ni aquell ni cap altre dels partidaris de Carles VII que havien romàs a Olot ja no tornaren a provar de fer desistir l'ardit batlle dels seus plans de defensa.

CARLES RAHOLA

De la vida d'estudiant

QUESTA anècdota encara es calenta, volem dir que fa pocs dies acaba de passar.

Fou a la Universitat de Barcelona, que estan celebrant examens.

En Tries, un bon xicot, molt simpàtic, està davant del tribunal, compost per professors catalans que li diuen:

—Si vostè vol, pot examinar-se en català. A nosaltres ens és completament

igual.

—Però això no pot ésser—respon en Tries tot sufocat.

—Per què?

—Vostès diran. Perquè sóc mallorquí!

La rialla fou general.

JAUME COMTEL

Una anècdota inèdita del Mestre Ruyra

Joaquim Ruyra ha tingut la gentilesa de contestar la nostra enquesta, amb l'original següent:

En temps de la meua joventut vaig contraure certa amistat amb un capellà força simpàtic, caritatiu amb el pròxim i zelós de la glòria de Déu, però d'aquells que lliguen massa estretament la religió i la política i que sentint-se fantàsticament capçats d'una mitra, es creuen amb autoritat per excomunicar a tort i a dret tothom que no pensa com ells. Doncs bé, un dia va demostrar-me en blanc i en negre, amb les degudes premises i les lògiques conseqüències, que, si no cuitava a fer-me carlí, no podia salvar la meua ànima.

Naturalment, me'n vaig riure per sota el nas i vaig seguir practicant la meua religió sense afegir cap manament als de la llei de Déu i de l'Església.

Però el bo del cas fou que, al cap d'uns dos anys, aquell mateix capellà em va provar sil·lògicament, amb una convicció no menys ferma, que els que militaven en el partit carlí eren uns eretges que no tenien salvació.

Voleu ínfules i exclusivismes més ridículs? I quines lluites més estèrils, i àdhuc perniciosos, provocaren! Quant serà que tots els cristians comprendran que són molts els camins de la política pels quals els homes poden concórrer al del Regne de Déu, que no és d'aquest món?

J. RUYRA

Esportives

Per la Rambla, diuen que

—En els propers campionats d'atletisme i concorreran centenars d'atletes.

—Ballesteros s'entrena cada matí a fi de fer un bon paper.

—Ballesteros, en l'última pesada, pesava 72'200 kgs. dels 97 que en pesava temps endarrera.

—L'equip A del Girona, amb jugadors de casa, ha arribat a guanyar dos punts.

—Una flor no fa istiu.

—És necessari un bon mig centre per a l'equip A.

CALÇATS

DE

QUALITAT A MIDA

NARCÍS BES

REPARACIONS PERFECTES

Mercaders 1 - GIRONA

De l'anada de l'equip "B" a França

(Del nostre enviat especial)

En arribar a Port-Bou, després d'un viatge que, per les moltes voltes, ens féu pensar en quan, de menuts, ens acompanyaven al «carrousel», sortí la idea d'anar a prendre un

bany, tot esperant l'hora de dinar.

L'Ayats fou un dels que es banyaren, i a més, tingué l'ocurrència d'anar fins a unes roques a cercar «musclos».

I ara ve la part tràgico-còmica.

Mentre feia la seva pesquera, anava cantant la cançó de moda, La Reina ha rel·lisat, i, en arribar a aquella estrofa que diu:

«La reineta ha rel·lisat

i una espina s'ha clavada...»

estira una cama més que l'altra i posa en pràctica el que cantava, rel·lisant i clavant-se, no una, sinó dues espines d'erició.

I una vegada més que el «poulain» de l'Oliva rep per la seva tossuderia. Quantes van?

En Cassà també en volgué fer una de les seves. El xicot és una mica presumit i volgué demostrar davant els seus companys, les seves qualitats nàutiques. Es llençà a l'aigua i digué que aniria a sota i que si estaria més temps que ningú.

Amb això, un marrec que hi havia per allí i que ja feia estona se'l mirava malament, pensant, segurament, que el seu tipet de bacallà sec no tenia per què presumir tant, i quan en Cassà tregué el cap de sota l'aigua, s'afanyà a tirar-li pedres per veure si així hi tornaria un ratet més a fer el «peix».

Això no va fer gaire gràcia a en Cassà, que sortí més que corrent de l'aigua, exclamant-se que en aquest món no es pot fer res davant criatures.

Que l'Oliva és el que té cura, és l'entrenador, massatgista, etc., etc., de l'equip «B», tothom ho sap.

El que desconeix molta gent, és que, quan va d'excursió, té particular interès en deixar un bon record allà on primer baixa. Oi, Amadeu?

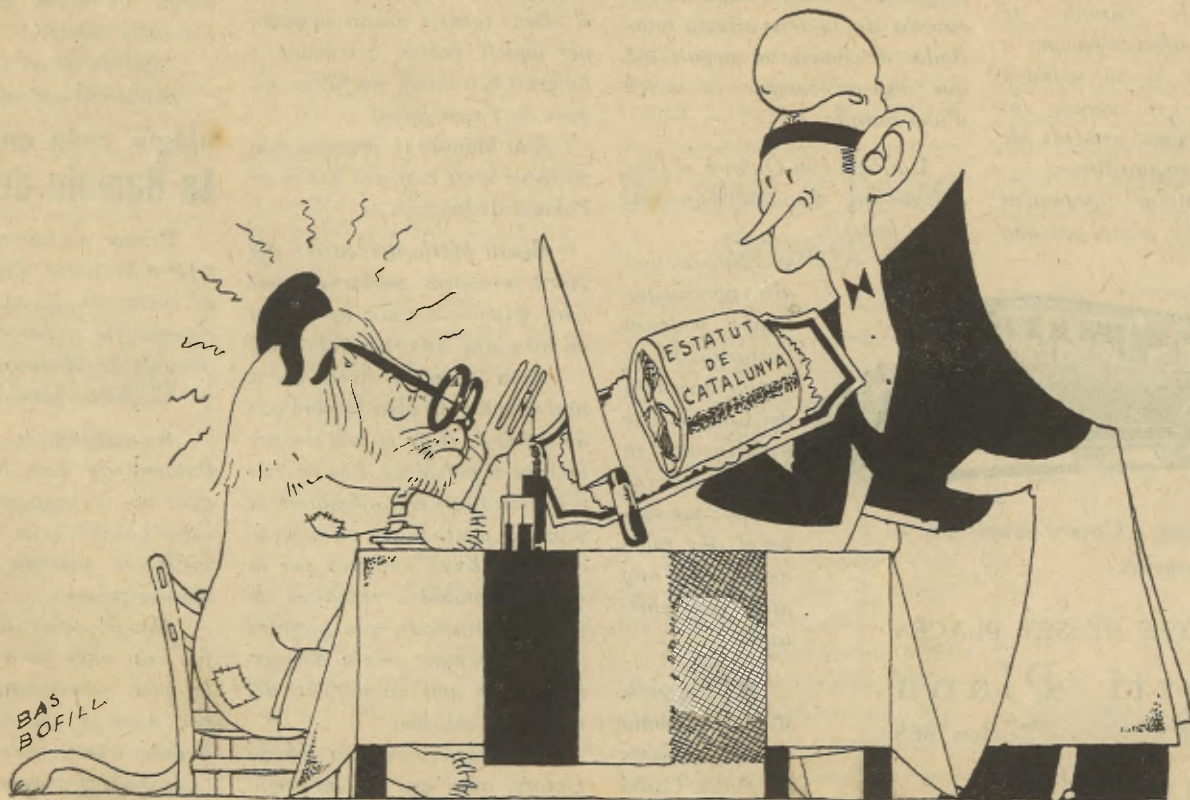
Fent el comentari del partit, s'ha de confessar que la única cosa notable, fou el resultat favorable, de 4 a 1. Perquè de partit se'n va veure poc, de jugadors... val més no parlar-ne.

En descàrrec, anotarem que el camp era més propi per a picar pedra que per a jugar a futbol.

I per acabar, volem remarcar que en aquesta excursió predominà l'ambient amical entre l'equip. Ni el més lleu incident vingué a amargar la festa.

L.... EP !!

L'actualitat política

- Tingui, si és servit, vostè mateix.....